

ภาคผนวก ค.

ระบบและกระบวนการทำไม้เถื่อน

ในอดีต การทำไม้เถื่อนหรือการทำไม้ในประเทศไทยโดยไม่ได้มีการขออนุญาตจากทางราชการ จะเป็นการกระทำของชาวบ้านที่เกิดขึ้นมานานตั้งแต่ยังไม่มีการออกกฎหมายให้ต้องมีการขอใบอนุญาตจากทางราชการ ป่าไม้และป่าต้นน้ำถูกบุกรุกทำลายทั้งจากประชาชน ขบวนการกินป่าและบางนโยบายของรัฐบาล ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบระหว่างการทำไม้แบบถูกต้องตามกฎหมายกับการทำไม้เถื่อนของชาวบ้านนั้น การทำไม้เถื่อนถูกต้องตามกฎหมายมีการทำลายป่าไม้ในปริมาณที่สูงกว่าการทำไม้แบบผิดกฎหมายของชาวบ้านมาก ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากนายทุนที่มีอิทธิพลในพื้นที่และทำกันเป็นขบวนการโดยใช้ช่องโหว่ของกฎหมาย หรือใช้วิธีการต่างๆ ในการนำไม้ออกจากป่าเพื่อประโยชน์ของตนเอง จนกระทั่งเมื่อประมาณปีพ.ศ. 2532 ได้มีการยกเลิกสัมปทานไม้ให้มีการทำไม้ทั่วประเทศ หรือที่เรียกกันว่าปิดป่า แต่พื้นที่ป่าไม้ก็ยังคงลดลงตลอดมา การบุกรุกหรือการลักลอบตัดไม้เพื่อการค้าเถื่อนได้เพิ่มระดับความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ และมีวิธีการหลากหลายรูปแบบ

1. สาเหตุการทำไม้เถื่อน

ในปี พ.ศ. 2531 ประเทศไทยผลิตไม้ได้ 2.05 ล้านลูกบาศก์เมตร นำเข้าไม้จากต่างประเทศ 1.1 ล้าน ลบ.ม. และส่งออก 0.1 ล้าน ลบ.ม. แสดงว่ามีการใช้ไม้ภายในประเทศ 3.05 ล้าน ลบ.ม. แต่ในปี พ.ศ. 2532 ซึ่งได้มีการปิดสัมปทานการทำไม้ทั่วประเทศ การผลิตไม้ภายในประเทศจึงลดลงเหลือ 0.92 ล้าน ลบ.ม. และต้องนำเข้าไม้จากต่างประเทศมากขึ้นเป็น 2.5 ล้าน ลบ.ม. การส่งไม้ออกไปต่างประเทศลดลงเหลือ 50,000 ลบ.ม. ส่วนการใช้ไม้ในประเทศยังคงเพิ่มขึ้นเป็น 3.4 ล้าน ลบ.ม. จนกระทั่งปี พ.ศ. 2536 มีการผลิตไม้ในประเทศ 64,900 ลบ.ม. นำเข้าจากต่างประเทศ 3.2 ล้าน ลบ.ม. และส่งไม้ออก 52,900 ลบ.ม. ส่วนการใช้ไม้ในประเทศยังคงอยู่ในระดับสม่ำเสมอ คือ 3.2 ล้าน ลบ.ม. (ส่วนศูนย์ข้อมูลกลาง, 2536)

ตารางที่ 1 การใช้ไม้ภายในประเทศ

หน่วย : 1,000 ลบ.ม.				
พ.ศ.	ปริมาณผลิตได้	ปริมาณไม้นำเข้า	ปริมาณไม้ส่งออก	ปริมาณไม้ใช้ภายในประเทศ
2525	1,769.4	488.5	1.5	2,256.4
2526	1,819.7	630.4	1.7	2,448.4
2527	2,031.7	581.5	6.7	2,606.5
2528	1,882.6	418.2	11.2	2,289.6
2529	2,014.7	348.7	29.2	2,334.2
2530	2,149.0	725.2	112.0	2,762.2
2531	2,048.1	1,123.3	118.1	3,053.3
2532	919.0	2,508.0	53.3	3,373.7
2533	491.6	3,340.9	48.6	3,783.9
2534	231.5	3,280.8	57.8	3,454.5
2535	119.4	3,814.4	45.1	3,888.7
2536	64.9	3,210.7	52.9	3,222.7

ที่มา กรมป่าไม้ (2536)

เมื่อพิจารณาจากสถิติการใช้ไม้ภายในประเทศ จะเห็นได้ว่าปริมาณการใช้ไม้ในประเทศยังคงมากกว่า 3 ล้าน ลบ.ม.ของในแต่ละปี แต่การผลิตไม้ในประเทศสามารถทำได้เพียง 60,000 ลบ.ม.และลดลงไปทุกปี ดังนั้นเมื่อปริมาณไม้ไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้ จึงต้องมีการนำเข้าไม้จากต่างประเทศ ซึ่งพบว่ามีปัญหา ดังนี้

1. เสียค่าใช้จ่ายสูง การนำเข้าไม้จากต่างประเทศจะมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายในการขนส่งและเคลื่อนย้าย
2. ความปลอดภัยต่ำ เนื่องจากมีการนำเข้าไม้จากประเทศพม่าและประเทศกัมพูชา ซึ่งอยู่ในระหว่างการสู้รบกันภายในประเทศ การไปทำไม้ในพื้นที่ดังกล่าวจึงค่อนข้างอันตราย
3. ขาดความแน่นอน การทำไม้นอกประเทศขึ้นอยู่กับนโยบายและการจัดการของแต่ละประเทศ ในภาวะที่มีความไม่สงบภายในของประเทศพม่าและประเทศกัมพูชา ทำให้เกิดความไม่แน่นอนและมีผลต่อการลงทุนทำไม้ในบางแห่ง เช่น มีการตัดไม้แล้วไม่สามารถนำไม้ออกมาได้

2. รูปแบบการทำไม้เถื่อน

1. ไม้แปลงสัญชาติ หลังจากประเทศไทยประกาศให้มีการปิดป่า พวกนายทุนที่ทำไม้ได้เริ่มออกไปขอสัมปทานการทำไม้ในประเทศเพื่อนบ้านเช่นประเทศพม่า ซึ่งในช่วงแรกๆ ประมาณปีพ.ศ. 2532-2535 อาจเป็นการไปทำไม้ในประเทศพม่าจริงๆ แต่ในระยะหลังประมาณปี พ.ศ. 2536 เป็นต้นมา จึงเริ่มมีการเข้ามาลักลอบตัดไม้ในฝั่งไทย แล้วลำเลียงข้ามกลับไปฝั่งพม่า เพื่อทำสัญลักษณ์ ตีตราว่าเป็นไม้จากฝั่งพม่าที่มีการขอสัมปทานอยู่ และลำเลียงกลับเข้ามาในฝั่งประเทศไทยโดยเสียภาษีอากร หลังจากนั้นไม้ที่ถูกลักลอบตัดในฝั่งไทยก็จะกลายเป็นไม้ที่ถูกต้องตามกฎหมายไปโดยปริยาย

2. ไม้สวมตอ วิธีนี้เป็นวิธีที่ทำกันมานานตั้งแต่ยังมีการให้สัมปทานการทำไม้ในประเทศไทย วิธีการสวมตอในช่วงนั้นคือ ในแปลงตัดไม้ที่ได้รับสัมปทานจะมีไม้ที่ไม่ได้คุณภาพหรือใช้ประโยชน์ไม่ได้เต็มทีปะปนอยู่ นายทุนเจ้าของสัมปทานจะไปลักลอบตัดไม้ที่เป็นไม้ชนิดเดียวกัน ขนาดเท่ากันจากนอกแปลงสัมปทาน แล้วจัดทำบัญชีให้ไม้เหล่านั้นเป็นไม้ของแปลงสัมปทาน วิธีไม้สวมตอนี้ควรจะหมดไปเมื่อมีการยกเลิกการขอสัมปทานทำไม้ แต่ยังมีการทำวิธีนี้กันต่อ เพราะโครงการของรัฐบาลอนุญาตให้ตัดไม้ในพื้นที่อ่างเก็บน้ำออกมาประมูลขาย แต่หน่วยงานสังกัดรัฐที่รับผิดชอบดำเนินการได้ไปว่าจ้างบริษัทเอกชนให้ทำการตัดแทน ไม้สวมตอจึงยังคงมี

ต่อไป วิธีการทำไม้สวมตออีกประเภทหนึ่งคือ ทำในพื้นที่ที่มีการขอเป็นพื้นที่สวนป่าทั้งของภาครัฐและเอกชน ซึ่งพื้นที่สวนป่าจะมีการอนุญาตให้ทำไม้ได้ การสวมตอจึงสามารถทำได้อีกทางหนึ่ง โดยใช้วิธีการเดียวกันกับที่กล่าวมาข้างต้น

3. การฟอกไม้ โดยกลุ่มนายทุนจะใช้วิธีไปจ้างให้ชาวบ้านเข้าไปลักลอบตัดไม้ในป่าไว้เป็นจำนวนมากๆ จากนั้นก็จะแจ้งเจ้าหน้าที่ให้เข้าไปทำการจับกุม หลังจากนั้นก็จะมีการนำไม้ของกลางออกมาประมูล นายทุนที่มีขบวนการอยู่ในนั้นก็จะเข้าไปประมูลไม้กลับมาเป็นของตัวเองเพื่อขายต่อ

3. องค์ประกอบธุรกิจการทำไม้เถื่อน

องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการทำไม้เถื่อน ได้แก่

1. คนในพื้นที่ ที่มีอาชีพรับจ้างตัดไม้ ขาย โคน เลื่อยและซักลากโดยช่าง
2. เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยอนุรักษ์ป่าไม้ ที่มีหน้าที่เป็นผู้ดูแลป่าไม้ด้านต่างๆ ละเลยการจับกุมการตัดไม้ หรือเมื่อมีการจับกุมผู้ถูกจับกุมจะเสียค่าปรับเพียงครั้งละ 2,000 บาท รวมถึงคนตัดไม้ในพื้นที่มีแนวทางการเอาใจหรือเอื้อประโยชน์ให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อความสะดวกในการตัดไม้ โดยเอาไม้เถื่อนมาสร้างโรงครัว สถานีตำรวจ วัด และโรงเรียน ฯลฯ เพื่อปิดปากเจ้าหน้าที่รัฐ ทำให้ไม่เคร่งครัดในกระบวนการจับกุม การตัดไม้จึงเติบโตและทำได้สะดวกมากขึ้น

3. ผู้ซื้อหรือผู้บริโภครที่ต้องการนำไปสร้างบ้านหรือเครื่องเรือนต่างๆ โดยการติดต่อซื้อจากนายหน้าหรือชาวบ้านที่มีอิทธิพลในแถบนั้น

4. ธุรกิจโลงศพของคนจีน เป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่มีความต้องการไม้เนื้อดีที่มีขนาดใหญ่ เพื่อตอบสนองความเชื่อและวัฒนธรรมของคนจีนที่มีฐานะดีและสามารถซื้อโลงศพในราคาแพงได้

องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการบุกรุก ได้แก่

1. คนต่างถิ่นที่อพยพเข้ามา ซึ่งมีทั้งที่เป็นคนจนจริงๆ ที่ต้องการที่ดินทำกิน และคนรวยซึ่งซื้อที่ดินไว้แล้วให้ลูกจ้างเข้าไปทำการเกษตรพร้อมพักอาศัย

2. วิธีการที่ใช้ในการบุกรุกป่า มีทั้งการโค่นป่าด้วยเลื่อยยนต์ การแผ้วถาง การเผา รวมทั้งมีการบุกไม้โดยรอบที่ลำต้นและทายาฆ่าไม้เพื่อปล่อยให้ต้นไม้ตาย แล้วจึงไปตัดฟัน

3. เจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่สังกัดกัน ไม่ห้าม มีเพียงการจับกุมเป็นบางครั้งเพื่อให้มีผลงานบ้างตามหน้าที่

4. ขบวนการนายหน้า ซึ่งจะเข้ามาปั่นราคาที่ดินในเขตป่าสงวนให้สูงขึ้น แล้วนำไปขายให้กับผู้ที่มีเงินและขายที่ดินที่แผ้วถางแล้วแก่นายทุน เนื่องจากการขายที่ดินในเขตป่าสงวนที่ไม่มีเอกสารสิทธิ์ได้ราคาดี ทำให้เกิดวงจรที่จูงใจให้มีการแผ้วถางบุกรุกป่ามากขึ้น

4. เส้นทางทำไม้เถื่อน

การทำไม้ในเขตชายแดนไทย-พม่า โดยเฉพาะบริเวณป่าสาละวิน มี 2 ลักษณะคือ “การทำไม้ในระบบ” เป็นการทำไม้ที่ถูกต้องตามกฎหมาย และ “การทำไม้นอกระบบ” เป็นการทำไม้ที่ไม่ถูกต้อง โดยปะปนไม่ด้งกล่าวมาพร้อมกับการทำไม้ในระบบ กระบวนการทำไม้นอกระบบสามารถทำได้หลายวิธี เพราะในปัจจุบันเครื่องมือที่ใช้ในการตัดไม้มีการพัฒนาขึ้นมาก เช่น เลื่อยโซ่ที่มีกำลังแรงมากขึ้น ซึ่งสามารถโค่นต้นไม้ใหญ่ได้ในเวลาเพียงไม่กี่นาทีและมีเสียงดังไม่มาก ขั้นตอนการทำไม้นอกระบบแบ่งออกเป็น

4.1 การลักลอบตัดไม้(ในป่าสาละวิน) การลักลอบตัดไม้จะต้องมีแรงงานเข้าไปตัดไม้ และแรงงานสำคัญในการตัดไม้มาจากกลุ่มต่างๆ ต่อไปนี้

4.1.1 ชาวบ้านพื้นเมือง ที่มีความชำนาญในพื้นที่โดยรับจ้างจากนายทุน

4.1.2 ชนกลุ่มน้อย ชาวไทยภูเขาที่อยู่ในฝั่งไทย

4.1.3 คนงานต่างถิ่นในฝั่งไทย ซึ่งอาจมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือจังหวัดต่างๆ ทางภาคเหนือ

4.1.4 ชนกลุ่มน้อย ชาวกะเหรี่ยงคริสต์และนักศึกษาพม่า ซึ่งได้รับการดูแลจากองค์กรเอกชนในการส่งเสบียง ข้าว และอาหารกระป๋อง แต่ไม่เพียงพอจึงมีการบุกรุกถางป่าในเขตอุทยานแห่งชาติสาละวิน

4.1.5 ทหารพม่า (บางคน) พ่อค้าไม้ฝั่งไทยจะจ้างผ่านนายทหารพม่าที่มีอิทธิพลซึ่งอยู่ตรงข้ามกับฝั่งไทย

4.2 วิธีการตัดไม้ในป่าสาละวิน

4.2.1 กลุ่มผู้ลักลอบตัดไม้จะทยอยเข้าไปในป่าสาละวินในเวลากลางคืน อาจจะนั่งช้างหรือเดินเท้าเข้าไป โดยมีพรานผู้ชำนาญเส้นทางเป็นผู้นำทาง ในระหว่างการเดินทางจะมีผู้คุ้มกันโดยมีอาวุธครบครัน ส่วนลูกหาบจะขนเครื่องมือที่ใช้ในการทำไม้ ซึ่งได้แก่ เครื่องกำเนิดกระแสไฟฟ้าขนาดเล็ก น้ำมันดีเซล 50-100 ลิตร เลื่อยวงเดือน สายพาน สำหรับแปรรูปไม้ (ในกรณีนำไม้แปรรูปออกจากป่าโดยตรง) เลื่อยโซ่ ฯลฯ

4.2.2 เมื่อถึงจุดหมาย จะวางแผนการตัดโดยพยายามตรวจสอบข่าวสารว่าจะมีการตรวจป่าในช่วงใดบ้าง ซึ่งการตรวจสอบสามารถทำได้ 2 วิธี คือ

- 1.) ชื่อข่าวจากเจ้าหน้าที่ในสำนักงานป่าไม้บริเวณที่จะทำการตัดไม้
- 2.) เปิดคลื่นวิทยุสื่อสารของตำรวจตระเวนชายแดนและป่าไม้

เมื่อตรวจสอบข่าวว่าปลอดภัยจากการตรวจจับแล้ว จะทำการตัดไม้สักขนาดใหญ่โดยใช้เลื่อยโซ่ที่ใช้ น้ำมันดีเซลเป็นพลังงาน และเมื่อโค่นล้มลงจะตัดซุงที่ได้เป็นท่อนประมาณ 2-3 ท่อนตามความเหมาะสม โดยประมาณว่าไม่หนักเกินไปสำหรับกำลังลากของช้าง ซึ่งช้างเชือกหนึ่งจะลากซุงได้หนักประมาณ 2 ตัน

4.2.3 เมื่อได้กองไม้ตามที่ต้องการแล้ว จะนำช้างมาชักลากไปที่ริมฝั่งแม่น้ำสาละวิน ซึ่งระยะทางจากที่ตัดไม้ถึงฝั่งแม่น้ำสาละวินจะห่างกันประมาณ 5-10 กิโลเมตร โดยช้าง 1 เชือกจะรับผิดชอบท่อนซุง 1 ท่อนหรือหลายท่อนที่มีน้ำหนักไม่เกิน 2 ตัน โดยมีความถี่ช้างที่ชำนาญควบคุม 1-2 คน บางครั้งที่มีงานมากและค่อนข้างด่วน ช้างอาจจะต้องทำงานหนักและทำติดต่อกันเป็นเวลานาน ความถี่ช้างจะนำยาบำรุงสมน้ำหรือใส่เข้าไปในกล้วยให้ช้างกิน

4.2.4 เมื่อชนไม้มาถึงริมฝั่งแม่น้ำสาละวินแล้ว หัวหน้าคนงานอาจจะสั่งให้ความถี่ช้างกองไม้ไว้ในป่าก่อนโดยเลือกจุดที่กองไม้เป็นบริเวณที่ลาดลงต่ำเพื่อชักลากลงแม่น้ำสาละวินได้โดยง่าย ถ้าบริเวณดังกล่าวมีเรือนยอดไม้ทางด้านบนหนาก็จะใช้เศษไม้ที่มีใบสดๆ มาคลุมไม้ซุงเพื่อไม่ให้สังเกตเห็นถ้าเจ้าหน้าที่บินตรวจทางอากาศ หลังจากนั้นจึงนำช้างไปขนซุงท่อนใหม่อีกครั้งหนึ่ง

4.2.5 จำนวนช้างที่ใช้งานจะอยู่ระหว่าง 5-20 เชือก เนื่องจากการใช้ช้างในการชักลากไม้จะค่อนข้างเจ็บและลากไปได้ในทุกสภาพแวดล้อม รวมทั้งเมื่อถึงเวลาจำเป็น ช้างสามารถเป็นพาหนะในการหลบหนีได้เป็นอย่างดี

4.3 การชักไม้ลงน้ำ

4.3.1 การชักไม้ลงน้ำจะทำในเวลากลางวัน โดยอาศัยแสงดาว แสงเดือน ตะเกียงเจ้าพายุ หรือแสงไฟจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าขนาดเล็ก เพราะการชักไม้ลงน้ำในเวลากลางวันอาจถูกพบเห็นได้ง่าย และที่สำคัญคือเวลากลางคืนสามารถพรางตัวได้ง่าย ถ้าถูกตรวจพบการหลบหนีในเวลากลางคืนจะทำได้ง่ายกว่า

4.3.2 เมื่อท่อนไม้สักลงน้ำแล้ว ไม้สักที่สดจะจมน้ำ การจะทำให้ไม้สักล่องไปตามแม่น้ำสาละวิน จะต้องใช้ไม้ไผ่มาผูกยึดเป็นแพเพื่อพุงให้ไม้สักลอยน้ำ โดยยึดท่อนซุงให้เป็นแพๆละประมาณ 30-60 ท่อน

4.3.3 นำแพมาโยงกันและใช้เรือลากไปตามแม่น้ำสาละวิน โดยลากเยื้องไปทางฝั่งพม่า และถ้าพบเห็นทหารไทยหรือเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้ ก็จะนำเรือลากแพไปเทียบฝั่งประเทศพม่า

4.3.4 ตลอดเส้นทางที่มีการล่องแพ ผู้ที่ลักลอบทำไม้เถื่อนจากป่าสาละวินจะติดสินบนชนกลุ่มน้อยที่มีอิทธิพลในฝั่งพม่าเพื่อจะได้ผ่านทางอย่างปลอดภัย ถ้าไม่มีการจ่ายเงินระหว่างล่องแพอาจถูกยิงได้

4.4 การตีตราไม้ไทยให้เป็นไม้พม่า

4.4.1 พ่อค้าไม้จะติดต่อขอ “ตราประทับไม้พม่า” ที่นำมาจากเจ้าหน้าที่ทางการพม่า บางครั้งก็ปลอมแปลงตราประทับไม้พม่า เพื่อมาตีตราไม้บริเวณที่ทำเป็นเพียงสำหรับประทับตรา

4.4.2 เมื่อทำการตีตราเป็นไม้พม่าแล้ว จะนำไม้ดังกล่าวล่องมาตามน้ำและขึ้นที่ด่านป่าไม้ฝั่งไทย

4.4.3 นำเอกสารปลอมที่แสดงว่าเป็นไม้ถิ่นของประเทศพม่า (C/O) โดยจะเป็นเอกสารที่ใช้ใบเบิกทางในกรณีที่เจ้าหน้าที่ไทยตรวจพบ

4.5 การนำไม้เข้าประเทศโดยผ่านด่านศุลกากร

4.5.1 บริษัทผู้ได้รับอนุญาตในการนำไม้เข้า จะไปยื่นเรื่องให้ด่านศุลกากรแม่สะเรียง จ. แม่ฮ่องสอนเพื่อไปตรวจสอบไม้

4.5.2 เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะตรวจสอบจากเอกสารที่บริษัทนำมาให้ตรวจสอบเทียบเคียงกับ รูปรอยและดวงตรา โดยมีพนักงานเจ้าหน้าที่ป่าไม้ร่วมตรวจสอบด้วย ซึ่งเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ศึกษามาทางด้าน “วนศาสตร์” จะดูได้ว่าเป็นไม้เก่าหรือไม้ใหม่ ตลอดจนชื่อพรรณไม้ชนิดต่างๆ

4.5.3 จุดผ่านแดนชั่วคราวมี 2 จุดคือ บริเวณบ้านแม่สามแลบ อำเภอสบเมย และบริเวณบ้านประตูเมือง อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน

4.5.4 เมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจสอบเอกสารครบโดยไม่ทราบว่าเป็นไม้จากฝั่งไทย เจ้าหน้าที่จะทำตำหนิลงในซองที่ใช้ประทับรูปรอยดวงตรา กศก. บนหน้าไม้ และใช้คีมหนีบตะกั่ว กศก. ซึ่งใช้ระหว่างควบคุมไม้จากชายแดนเข้ามาที่คลังอนุมัติเฉพาะคราว

4.5.5 เจ้าหน้าที่ศุลกากรด่าน คำนวณค่าภาคหลวงและเรียกเก็บจากบริษัทผู้นำไม้เข้า เมื่อเก็บภาษีศุลกากรเรียบร้อยแล้วจึงพิจารณาอนุมัติให้ผู้นำเข้าไม้เคลื่อนย้ายไม้ได้

4.5.6 นำขู่งขึ้นรถเคลื่อนย้ายออกจากด่านเฉพาะคราว

4.6 การนำไม้เข้าประเทศโดยไม่ผ่านด่านศุลกากร

4.6.1 บริษัทผู้ได้รับอนุญาตในการนำไม้เข้า จะนำไม้จากป่าสาละวินขึ้นฝั่งโดย
ไม่แจ้งเจ้าหน้าที่ด่านศุลกากร แต่จะใช้สัญลักษณ์รูปรอยดวงตราของเดิมที่ผ่านการอนุมัติไปแล้ว
หรืออาจเป็นการทำสัญลักษณ์ปลอมแทน

4.6.2 นำขึ้นรถเคลื่อนย้ายเหมือนกับไม้ที่ผ่านด่านศุลกากรแม่สะเรียง

4.7 การเคลื่อนย้ายไม้ซุงไปยังโรงเลื่อยหรือหมอนไม้

4.7.1 ไม้ที่ถูกตีตราโดยเจ้าหน้าที่ด่านศุลกากรและไม้ที่ไม่ได้ตีตรา จะใช้
เส้นทางทางหลวงแผ่นดิน 108 และทางหลวงจังหวัด 1194 เพื่อเคลื่อนย้ายไปยังโรงเลื่อยหรือ
หมอนไม้

4.7.2 เมื่อมีการเรียกตรวจโดยเจ้าหน้าที่ระหว่างทาง คนขับรถจะแสดงเอกสาร
ใบเบิกทาง ขณะที่เจ้าหน้าที่จะตรวจตราประทับไม้ ในระหว่างนี้คนขับรถอาจจะติดสินบน
เจ้าหน้าที่รายทางเพื่อให้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ บางครั้งจะใช้วิธีติดสติ๊กเกอร์ที่รู้กันว่ามีการเคลียร์
เส้นทางไว้แล้วที่หน้ากระถกหรือตรงประตูด้านคนขับ

4.8 การนำไม้มากองรวมที่หมอนไม้

4.8.1 เมื่อเคลื่อนไม้มากองรวมที่หมอนไม้ของโรงเลื่อย ทางโรงเลื่อยจะทำ
สำเนารูปตราบนหน้าไม้ทั้งหมดไว้

4.8.2 โรงเลื่อยจะทยอยนำไม้ซุงดังกล่าวมาแปรรูปเป็นไม้แปรรูปขนาดต่างๆ

4.8.3 จำหน่ายไม้แปรรูปให้กับร้านค้าส่ง

สถานการณ์เกี่ยวกับการตัดไม้ทำลายป่าของกลุ่มประเทศในเขตลุ่มแม่น้ำโขง
โดยเฉพาะในเขตชายแดนของพม่า ลาว และกัมพูชานั้น ถือเป็นพื้นที่ที่มีการลักลอบตัดไม้เพื่อ
ส่งไปขายในประเทศเพื่อนบ้านอย่างจีน ไทย และเวียดนามมากที่สุด นักอนุรักษ์สภาพแวดล้อม
ธรรมชาติเชื่อว่าสภาพป่าไม้ที่ลดระดับความหนาแน่นลงอย่างมากและรวดเร็วนี้ คือสาเหตุสำคัญ
ประการหนึ่งที่เกิดปัญหาสภาวะโลกร้อนมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งจะตามมาด้วยความอดอยากของ
ประชากรในแถบนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในอนาคต โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติรายงาน
ว่า เอเชียจะได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศโลกภายใน 4

ทศวรรษข้างหน้า โดยจะมีประชากรมากกว่า 130 ล้านคน ต้องเสี่ยงต่อการขาดแคลนอาหาร ภายในปี 2050 ซึ่งมีสาเหตุมาจากความแห้งแล้งและอุทกภัยที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้นทุกปีจะทำให้ผลผลิตข้าวลดลง

โดยสภาพการณ์ดังกล่าวนี้ จะทำให้พื้นที่ที่ใช้น้ำฝนทำนาในจีนลดลงในอัตราส่วนระหว่าง 5%-12% ส่วนในบังคลาเทศ ผลผลิตข้าวจะลดลงไม่น้อยกว่า 10% ภายในปี 2050 นอกจากนี้อินเดียจะขาดแคลนน้ำอย่างรุนแรงเนื่องจากธารน้ำแข็งบนเทือกเขาหิมาลัยลดลงอย่างต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้น ประชากรกว่า 100 ล้านคนในเอเชียจะต้องประสบอุทกภัยอย่างหนัก เนื่องจากคาดว่าระดับน้ำทะเลจะสูงขึ้นประมาณ 1-3 มิลลิเมตรต่อปี ซึ่งถือว่าสูงกว่าระดับน้ำทะเลเฉลี่ยทั่วโลก ทั้งยังส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว เกษตรกรรม และการประมงในประเทศที่เป็นเกาะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าการลักลอบตัดไม้เพื่อการค้าเถื่อนในลุ่มแม่น้ำโขงซึ่งเป็นแม่น้ำสายสำคัญ ที่มีความยาวเป็นอันดับ 12 ของโลกยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ย่อมจะเป็นปัจจัยเร่งให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ ดังกล่าวก่อนที่จะถึงปี 2050 ได้

ปัจจุบัน องค์กร Forest Stewardship Council (FSC) ได้ออกฉลากสำหรับนำมาติดที่ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้เพื่อแสดงว่าเป็นไม้ที่มาจากแปลงป่าไม้ที่มีการจัดการอย่างถูกวิธี เพื่อป้องกันการทำไม้เถื่อนหรือทำไม้ไม่ถูกวิธี ซึ่งจะมีผลต่อความยั่งยืนของผืนป่า EU ก็ให้ความสำคัญในเรื่องการทำไม้อย่างถูกวิธีโดยระบุให้การลดการตัดไม้ทำลายป่าเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศ